

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2010

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΠΗΣ

**Ο Σύλλογος των Εν Αθήναις Καπιωτών Λέσβου 'ο Αη Γιώργης'
Παρουσιάζει το Αριστούργημα:**

"Η αυλή των θαυμάτων"

του Ιάκωβου Καμπανέλλη

Από την Θεατρική Ομάδα του "Συλλόγου Πολυχνιατών Αθήνας"

Το έργο - σταθμό στη νεοελληνική δραματουργία "Η αυλή των θαυμάτων", του Ιάκωβου Καμπανέλλη, ενός από τους σημαντικότερους Έλληνες συγγραφείς, παρουσιάζει η θεατρική Ομάδα του Συλλόγου Πολυχνιατών Αθήνας την Κυριακή 8 Αυγούστου 2010 στο Πολιτιστικό - Πνευματικό Κέντρο Κάπης

Η «αυλή των Θαυμάτων» βασίζεται στην έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς που χαρακτηρίζει τη ζωή του Έλληνα. Η αστάθεια αυτή, τόσο γνώριμη σε όλους μας, αρχίζει από το αλλοπρόσαλλο κλίμα μας, τη «στρατηγική» γεωγραφική μας θέση, τη φτώχεια του τόπου μας και τελειώνει στην ιδιωτική μας οικονομία.

Όλα στην Ελλάδα ανεβοκατεβαίνουν πολύ εύκολα, κυλούν, φεύγουν και η συνηθισμένη λαχτάρα του Ρωμιού είναι να στεριώσει κάπου, να σιγουρέψει κάτι. Σ αυτές τις αυλές που κάποια προπολεμική αφέλεια τις είχε πασπαλίσει με ειδυλλιακότητα και ρομαντισμό, η ζωή στην πραγματικότητα ήταν μια πολύ σκληρή ιστορία κι η αθλιότητα περίσσευε.

Σε αυτές τις γειτονίες και σε αυτές τις αυλές άργησε πολύ να φτάσει η καλύτερη ζωή που δημιουργούσε η ανασυγκρότηση και η ανοικοδόμηση.

Το μερίδιο της φτωχολογιάς που κατοικούσε εδώ, το μερίδιό της στο οικονομικό θαύμα που γινόταν, ήταν ένα σκέτο μεροκάματο κι αυτό όχι καθημερινά σίγουρο. Εδώ βασίλευε η ανασφάλεια κι η καταφυγή στο μικροσυναισθηματισμό και στην ονειροπόληση.

Οι άνθρωποι της αυλής, του συγκεκριμένου έργου, είχαν ξεμείνει ανυπεράσπιστοι ακόμη κι από τον ίδιο τον εαυτό τους, ξεχασμένοι μέσα σε συνήθειες και τρόπο ζωής που δεν τους βοηθούσε να δούνε Θεού πρόσωπο.

Γι αυτό και η μεγαλύτερη αλλαγή έφτασε σε αυτούς σαν καημός για μετανάστευση και εκσκαφείας που ισοπέδωσε τις αυλές για να αξιοποιηθούν τα οικόπεδα.

«Η αυλή των θαυμάτων», όταν γράφτηκε, ήταν το κύκνειο άσμα ενός κόσμου βαθιά δικού μας και βαθιά πικραμένου.

Σχόλια του συγγραφέα

Ο Ι.Καμπανέλλης, στο **Σημείωμα για την παράσταση στο Θέατρο Τέχνης (1957-58)**, λέει τα εξής:

Αν με ρωτούσε κανείς τί θα ήθελα, σαν συγγραφέας, θα του απαντούσα "Να γράψω έργα με όσο το δυνατόν γνησιότερη την προέλευσή τους από τον τόπο μας". Κι αν με ξαναρωτούσαν ποια είναι η φιλοδοξία μου στο θέατρο, θα λεγα πως θά ήθελα, με μια σειρά από θεατρικά έργα, ν'ανακαλύψω τον Έλληνα σαν σύγχρονο άνθρωπο. Θέλω να πω, ν'ανακαλύψω τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων του τόπου μου και του καιρού

μου, μέσα από την πρόσκαιρη έκφραση της σχέσης τους με τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα. Η "Αυλή των Θαυμάτων" βασίζεται στην έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς, που χαρακτηρίζει τη ζωή του Έλληνα. Η αστάθεια αυτή, όσο γνώριμη σε όλους μας, αρχίζει από το αλλοπρόσαλλο κλίμα μας, τη "στρατηγική" γεωγραφική μας θέση, τη φτώχεια του τόπου μας, και τελειώνει στην ιδιωτική μας οικονομία. Όλα στην Ελλάδα ανεβοκατεβαίνουν πολύ εύκολα, κυλούν, φεύγουν, κι η συνηθισμένη λαχτάρα του Ρωμιού είναι να στεριώσει κάπου, να σιγουρέψει κάτι. Η λαϊκή τάξη εκφράζει πάντα με πιότερη γνησιότητα τα χαρακτηριστικά της ζωής, γι' αυτό δεν είναι τυχαίο που τοποθέτησα το έργο στο χώρο της. Η ρευστότητα στις συνθήκες ζωής του Έλληνα, η μεσογειακή του ιδιοσυγκρασία και μια έμφυτη αντίσταση στις δυσκολίες, μια αισιοδοξία, του διαμορφώνουν ένα χαρακτήρα που δεν έχει στέρεα σύνορα, δεν μπορείς εύκολα να τον καθορίσεις. Μέσα στο ίδιο άτομο βλέπεις να γεννιούνται τα πιο αντίθετα μεταξύ τους αισθήματα, που καλύπτουν όλη την κλίμακα από το καλό ως το κακό - κι αντιστρόφως - μια διαρκής δηλαδή αποκάλυψη ψυχικού πλούτου, μια σειρά από μικρά θαύματα. Στην "Αυλή των Θαυμάτων" προσπάθησα να μη σταθώ στην εξωτερική έκφραση αυτής της σχέσης του ανθρώπου με τον κοινωνικό του περίγυρο. Προσπάθησα να δω πώς, κι ίσαμε ποιο βαθμό, αυτός ο παράγοντας υποχρεώνει τον συγκεκριμένο άνθρωπο, τον Έλληνα, να λειτουργήσει σαν εσωτερικός μηχανισμός. Στήριξα το έργο σ' ένα μύθο, που θα μου πρόσφερε τα εξωτερικά, τυπικά χαρακτηριστικά μιας ενότητας, αλλά σε μια διαδοχή από απλά, καθημερινά περιστατικά, που συνθέτουν μιαν εικόνα της ελληνικής πραγματικότητας και μέσα σ' αυτά, δοκίμασα να βρω ό,τι μόνιμο και ουσιαστικό στοιχείο ζωής. Κατά τον ίδιο τρόπο θέλησα ώστε τα πρόσωπα, με τις καθημερινές τους, φαινομενικά ασήμαντες αντιδράσεις, που θα τα τοποθετούσαν και πιο ξεκάθαρα μέσα στην εποχή τους, ν' αποκαλύπτανε κι έναν καθολικότερο άνθρωπο. Γράφοντας αυτό το σημείωμα, δεν είχα την πρόθεση, ούτε να προκαταβάλω, ούτε και να εξηγήσω το έργο μου. Δοκίμασα μόνο να σημειώσω ένα μέρος από τις επιδιώξεις μου, που θα διευκολύνουν το θεατή να δει πιο καθαρά τις προθέσεις του συγγραφέα. I.K.